

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Temearijs judicijs etsi omnia sint plena, tamen ea esse co[n]temnenda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

habens de Spiritu sancto. Quas tunc non potuisset excitare tempestates Ioseph, nisi iustus fuisset, atque eapropter illam traducere noluisse? Atque hæc quidem speciem habere videbantur, si quis secundum faciem duntaxat iudicare voluisset. Sunt, qui quæ reuera bona atque laude digna sunt, iudicij temeritate non verentur contaminare. Atque in primis talis est Satan fratrum suorum calumniator: qui audiens Dominum dicentem: *Numquid considerasti seruum meum Iob, quod non sit ei similis in terra, vir simplex & rectus, ac timens Deum?* Ad quæ hostis inuerecundè (nam quem Deus laudauerat, laudari ab omnibus conueniebat) *Numquid, ait, Iob frustra times Deum? nonne tu vallaſti eum, ac domum eius, uniuersamq; substantiam per circuitum? extende paululū manum tuam, & tange cuncta, quæ possidet, nisi in faciem benedixerit tibi.* Vides iudicium temerarium? quem Deus iustificat, quis est, qui condemnet? diabolus est talis, qui cum opera Iob improbare non possit, intentionem nititur vitiosam ostendere; eumq; non filiali, sed seruili timore dumtaxat, ob bona temporalia timere calumniatur.

Iob. 1. 8.

Heli sacerdote sedente super sellam, ante postes templi Domini, cum esset Anna amaro animo, orauit ante Dominum flens largiter, & votum vouit, &c. Quid sanctius? Factum est autem, cum illa multiplicaret preces, coram Domino, ut Heli obseruaret os eius. Porro Anna loquebatur in corde suo, tantumq; labia illius mouebantur, & vox penitus non audiebatur. Estimauit ergo eam Heli temulentam, dixitq; ei: *Uſquequò ebria eris? digere paulisper vinum, quo mades.* Erat non solum falsum hoc, sed graue, de femina præsertim, & femina Deum colente, iudicium. Plus enim erat, quam suspicio, quæ est opinio mali ex leuibus signis. Et si enim leuia signa sunt ebrietatis, labia alicuius moueri, tamen non quasi opinans, sed ut iudicans dixit: *Uſquequò ebria eris?* Quale etiam iudicium tulerunt, qui Apostolis, varijs linguis miraculosissimè loquentibus, cum Dei virtutem agnoscere debuissent, irridentes dicebant: *Quia musto pleni sunt isti.* Et qui videntes viperam pendentem de manu Pauli ad inuicem dicebant: *Vtique homicida est homo hic, qui cum euaserit de mari, ultio non finit eum viuere.* Ac, ne in longum eam, ipsi Christo quoties id accidit, ut, qui eum è miraculis Filium Dei agnoscere debuissent, cum eum viderent dæmonia eiicientem, dicerent: *In*

VI.

1. Reg. 1. 9.

S. Thom. 2. 23

q. 6. 2. 4.

Act. 1. 13.

Act. 13. 4.

Luc. II. 19.

principe demoniorum eiecit demonia. Nequam homines, qui opus manifestum damnare non potuerunt, potestati detraxerunt, eumque iudicauerunt, diabolica arte, demones, per demonem pellere. Quotidianus hic error est, & plerumque mortale peccatum, quod à paucis animaduertitur, ob consuetudinem temerè iudicandi. Vix audis aliquid de altero, veritatis causa, interrogante, circa fidei articulos, & statim hæreticum credis. Vix aspicias faminam paulò comprius incedentem, & censes esse meretricem. Aegrius quispiam incedit, ebrius putatur. Ardentiùs de Deo loquitur, musto, non Spiritu sancto plenus dicitur. Contingit aliqui infortunium, mox dicitur id utique apud Deum meruisse. Denique, quid iam in publico boni fieri potest, quod non ex hypothesi fieri censeatur? Paulò post, nemo in via elemosynam dare, nemo in templo confiteri, aut SS. Eucharistiam crebrius sumere, immò nemo rosarium, aut in libello orare audebit. Hæc sunt iudicia humana: ista est famæ violatio. Cùm enim fama consistat in existimatione ac iudicio, quod quis de alio apud se concipit, & conceptum euulgat; fama læditur, si quis malam de alio existimationem concipit sine fundamento; ac plenius, si peruersum illud iudicium apud alios proferat. Primum in mente solùm consistens, est iudicium temerarium; alterum est detractio, aut infamatio, quæ grauitè sentiunt homines sæculo dediti, & famam magni facientes. Sed vos, ô filij Dei, ea contemnite, & alia esse iudicia diuina existimate; neque idcirco, malè vos agere putate, quia mali vos iudicant. Isaac filium suum Iacob, quem palpando explorauerat, pro Esau habuit: ira multi malos putant, qui probi sunt, cùm eos de pellibus & exteriorè forma, non de virtute aestiment. Nihil tu illos morare, si Iacob es, errant etiam in ijs, quæ se autumant palpando deprehendisse. Et est Deus, qui innocentiam tuam mundo manifestabit. Denique, sicut magnanimus non extollitur, neque superbit honoribus, quia, cùm virtus non possit sufficienter honorari ab homine, cui debetur honor à Deo, non reputat vllos humanos honores supra se, sed eos potiùs contemnit: ita neque frangitur contumelijs, aut infamatione falsa, sed eas nihili facit: quia videt eas sibi indignè inferri. Et monet vel Epictetus, vnicuique debere satis esse, vt sibi ipsi appareat vir bonus, neglectis

Gen. 27.

Gen. 27. 2. 1. ad 3.

S. Thom. 2. 2. q. 179. 2. 1. ad 3.

Epictet. in Enchirid. cap. 39.

neglectis aliorum de se iudicij. Miraturque Antoninus, qua ratione homines, cum se præ omnibus diligant, suum tamen de se ipsis iudicium, præ alieno tam parvi æstiment. Qui sibi conscius est bene, non debet curare, si alij iudicent malè. Vile enim iudicium est, quod erroneum est; & illum ipsum, quem heri laudavit, hodie deprecat adulator.

S. Antonin:
lib. 12. 2. 4. 5.

C A P V T XXXIV.

Quantis iniurijs à temerè iudicantibus; quantis beneficijs à Deo temerè iudicati innocentes afficiantur?

DErisa olim Anna, & ab Heli, pro ebria, habita, cum postea filiam suam Samuelem Domino offerret, ex sterili foecunda, atque ex contempta honorata facta, in gaudio cecinit: *Dominus mortificat, & vivificat, deducit ad inferos & reducit.* Nempe ille est, qui nos sinit hominum iudicij affligi, atque ab iisdem nos denuò eripit; sicut eripuit Susannam iam, ob falsa senum testimonia, damnatam; quæ, dum ducebatur, ad iudicium retracta inuenta est castimonie speculum, quæ fuerat de adulterio infamata. Hæc enim est ars Dei, vnde mundus pios humiliat, inde ille eos exaltat; sicut etiam plerumque, qui se exaltant, per ipsam exaltationem humiliantur. Igitur *Helcias & uxor eius laudauerunt Deum pro filia sua Susanna, cum Ioachim marito eius & cognatis omnibus: quia non esset inuenta in ea res surpici.* Hæc omnia ad nostram doctrinam scripta sunt, ut per patientiam & consolationem scripturarum spem habeamus. Quin etiam ut à facinoribus suis mali deterreantur, si illis manifesta fiat enormitas iniuriarum, quas alijs intulerunt.

I.

1. Reg. 2. 6.

Daniel. 13. 63.

Rom. 15. 4.

Inter eiusmodi scripta, censeo etiam meritò habendam vitam S. Vdalrici celeberrimi Augustani Episcopi, quæ è vetustissimis codicibus, ante Martini Lutheri tempora, Augustæ in lucem edita est, fide utique antiqua. In qua legimus, D. Vdalricum ex itinere aliquando ad Rhenum perlatum incidisse in Comitum, qui fama sanctitatis illius permotus, magni fauoris loco habendum existimavit, si impetrare posset, ut eum in arce sua hospitem susciperet. Quemadmodum etiam hodie DEVM amantes gaudent, si

II.